

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan sveder, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemana za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanja na dom računata se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poštnina znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 6 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

O solidarnosti slovanski.

(Dalje.)

V drugem poglavju spominja se gospod Pazdírek tudi Slovanov ogerskih, toda takim načinom, s katerim se nikakor ne ujemamo. Priporoča namreč, da jim smemo kazati samo platonične simpatije, ker bi neposredna in konkretna podpora njih splošni, zlasti pa ogerskih Slovanov položaj še shujšala. To je nepotreben, neumesten strah. Madjari so Slovanom že toliko hudega storili, kupičili nasilstvo na nasilstvo, da gorjega še tako živahna domišljija niti izumiti ne more. Vzeli so jim lastno, s krvavimi žulji ustanovljeno gimnazijo, ukrali jim „Matico“, katere glavnicu uporabljajo za pomadjarenje, izrinili e iz vseh količkaj boljših služeb, upeljali madjarščino v šole, urade, ovajali zapored vse slovaške rodoljube in utikali jih v ječe, preganjali in pritiskali slovaške dijake, ropali slovaško deco in jo prenašali v čisto madjarske kraje, da jo tako odtujijo slovanščini, z žganimi pijačami begali in uničevali volilce, da so po teden dnij bili v nezavesti in slepo glasovali, kakor je želel ta ali oni „Paprika-Jancsi“, z jedno besedo, postopali so in postopajo še tako trinoško, da v navadnem slovarju nemamo pravega izraza za tako azijsko-divje ravnanje.

In tacemu narodu nasproti naj bi drugi Slovani rabili samo platonične simpatije? Kam pridemo z njimi? Ali nismo doslej bili vedno na platoničnem stališču, in kaj smo dosegli? Darwin uči, da je življenje boj vsacega proti vsacemu. To je tudi res, kdor je jačji, ta bode nadvladal. Dokler se torej Slovani toliko ne ojačimo, da smo jednako brezozirni in v brezozirnosti dosledni, kakor Arpadovi potomci, tako dolgo ne pridemo na zeleno vejico. Kadar pa se bomo otesili slovanske svoje mehkości, golobje svoje naravi, takrat bode boljše za nas in za naše brate na Ogorskem, takrat bodo nastopili za Madjar-Orszag oni tožni dnevi, o katerih je že pokojni Eötvös prorokoval, takrat bode slovanska plima pluskala ob obali madjarskega otoka in trgala kos za kosom, dokler ne odplavi vsega madjarskega barbarstva.

Glede Bolgarov in neavstrijskih Srbov pravi pisatelj omenjene knjižice: Njih narodnosti ne izpodbija nihče, a vsled brezkončnega (tekmojanja evropske diplomacije, prišli so v tak položaj, da se

njih gmotna in politična organizacija ne more redno razvijati. Tu je polja za solidarnost slovansko! Mlada, politično še nezrela naroda treba osvoboditi pogubnega upliva onih vlastij, katere imajo toliko sočustva do mladih slovanskih narodov, „kolikor gladni šakali za nevedne, po stepi tavajoče otroke.“ Naj bodo imena prisiljenih teh prijateljev kakeršna koli, naj se nazivljejo Angleži, Nemci, Italijani ali pa Madjari, ki pod krinko svobode in nezavisnosti, Bolgarsko vodijo na krive politične pote, Slovanov dolžnost zahteva, da vsekdar in povsod povzdiguemo svoj glas proti tem uplivom, ki uničujejo naših bratov narodno blaginjo. Pri tem nas ne more in ne sme ovirati naših narodnih nasprotnikov očitanje, da je tako naše postopanje Rusiji na korist. Mirno lahko prepuščamo Angležem in Madjarom, na katere ima ime Rusije jednak upliv, kakor rudeč robec na španjskega bika, da črnijo in sumničijo rusko ne sebičnost. Mi Slovani, ki smo nekdanj zmage hrabrih ruskih vojakov naudušeno proslavljali in potem ruske diplomacije hojo v Canosso — Berlin globoje občutili, nego Rusi sami, ne bomo one neizmerne veledušnosti, ki je narodu srbskemu in bolgarskemu z največjimi žrtvami priborila svobodo in jo kakor skrbna mati zavarovala, nikdar merili z drugim merilom, nego z najglobljim občudovanjem in priznanjem. Mi smo v Rusije vseh naredbah, ki so ustanovile Bolgarske državni ustav in nje stalnost, videli samo dokaze bratovske, nesebične skrbi za bratski rod, ki je 500 let ječ al pod jarmom turškim. Tega prepričanja se ne bomo znebili, dokler nam gospodje Madjari ne dokažejo lokavosti in proti naši državi naperjene sebične perfidije.

K tej izjavi dostavlja še g. Pazdírek: Tako misliti in in čutiti je ne le pravica, dolžnost vseh avstrijskih Slovanov, temveč tudi nezogibna posledica vseh po solidarnosti slovanski naloženih jim dolžnostij.

(Dalje prih.)

Poročilo deželnega odbora

glede ustanovitve strokovne šole za lesno obrtnost v Ljubljani.

(Dalje.)

V omenjenem dopisu pozvalo je c. kr. deželno predsedstvo deželni odbor, naj glede zagotovila de-

narnih doneskov in potrebnih prostorov glede njihovega vzdržavanja v dobrem stanu, osvečave in kurjave, glede plače šolskega sluga in glede prve oprave zavoda s šolskimi klopmi, obešali za obleko, umivalnicami itd. dogovorno s kupčijsko in obrtno zbornico in z občinskim svetom deželnega stolnega mesta Ljubljane sklene pravnoveljavne sklepe in predloži dotično izjavo. Pri tem je omenilo c. kr. deželno predsedstvo, da bi se tistemu, ki bo pripomogel z doneski, znala pripoznati pravica zastopanim biti po svojem poslanci v odseku za strokovno šolo.

Kar se tiče upeljave vrboreje na Kranjskem, oziralo se bode po besedah navedenega visokega ministerskega ukaza pri določitvi potnega načrta popotnega učitelja Karga za prihodnje leto tudi na to, da pride v Ljubljano in v druge kraje.

Z dopisom 25. septembra 1887 št. 9628 je naznanila c. kr. deželna vlada vsled visokega ministerskega odloka 22. septembra 1887 št. 22 865, prijavo vzvišenosti gospoda naučnega ministra, da bi se za slučaj, da bode, kakor on pričakuje, uspeh dotičnih obravnav ugoden, utegnila otvoriti omenjena strokovna šola ne šele začetkom šolskega leta 1888/9 kakor se je prvotno nameravalo ampak že o Veliki noči leta 1888.

Vsled povabila kupčijske in obrtne zbornice Ljubljanske osnoval se je odbor iz zastopnikov navedene zbornice, občinskega sveta za deželno stolno mesto Ljubljansko in deželnega odbora, kateri se potem, ko sta deželni odbor dopisom 12. septembra t. l. št. 9733 naznanila svoje pritrjenje zbornici, posvetoval v tej zadevi ter se zjedini v sledečih točkah:

1. Za prvo napravo učnih pripomočkov, orodja, aparatov, obrazcev itd., za kar se bode na podlagi ukaza vzvišenosti gospoda ministra za uk in bogočastje dne 11. marca 1887, št. 22865 potrebovalo 2400 gld., izplača naj se polovica, to je 1200 gld. iz kranjskega deželnega zaklada.

2. Za vsakdanje izdatke za učne pripomočke, orodje, za blago, kar se potrebuje za poučevanje, za šolske in pisarniške potrebščine, ki bodo po navedenem visokem odloku znašali blizu 1000 gld. na leto, donaša naj kupčijska in obrtna zbornica v Ljubljani po 200 gld. na leto, ter naj se obrne do

LISTEK.

Otci in sinovi.

Roman.

Ruski spisal J. S. Turgenjev, preložil Ivan Gornik

V.

(Dalje.)

— Da, to se vidi. — Pavel Petrovič začel je počasi mazati surovo maslo na kruh. — Ali bo dolgo pri nas gostil?

— Kakor še bo. Prišel je sem na potu k otcu.

— In kje živi njegov otec?

— Tudi v naši guberniji, osemdeset vrst od tukaj. Tam ima malo posestvo. Prej je bil štabski zdravnik.

— Te, te, te... Zatorej sem se jaz vedno povpraševal: kje sem slišal o tej družini: Bazarov? Nikolaj ali pomniš, v otčevej divizij bil je zdravnik Bazarov?

— Mendà, da je bil.

— Res je, res. Torej ta zdravnik je njegov otec. Hm! — Pavel Petrovič zavihal si je brke.

— No, a kaj pa je pravo za pravo sam gospod Bazarov? vprašal je z polagoma.

— Kaj je Bazarov? — Arkadij se je nasmehnil. — Ako hočete, striček, povem vam, kaj je on pravo za pravo?

— Stori mi to uslugo, dragi nečak moj!

— On je nihilist.

— Kaj? vprašal je Nikolaj Petrovič, Pavel Petrovič pa je privzdignil nož s koscem surovega masla na konci rezila in ostal nepremičen.

— On je nihilist, ponovil je Arkadij.

— Nihilist, dejal je Nikolaj Petrovič. — To je iz latinskega, nihil nič kakor jaz morem soditi; morebiti ta beseda pomeni človeka, kateri ničesar ne pripoznava?

— Reci: kateri ničesar ne uvažuje, opomnil je Pavel Petrovič ter se iznova lotil surovega masla.

— Kateri gleda vse s kritičnega stališča, opomnil je Arkadij.

— In ni to ravno isto? vprašal je Pavel Petrovič.

— Ne, nikakor ne. Nihilist je človek, ki se ne klanja nobeni avtoriteti, ki ne verjame meni nič

tebi nič nobenemu principu, naj še tako uvažujó ta princip.

— In kaj je-li to dobro? prekinil ga je Pavel Petrovič.

— Kakor se komu zdi, striček. Nekojemu zdi se to dobro, a nekojemu jako slabo.

— Lejte si. No vidim pa, da to ni po naše. Mi ljudje starega veka, mi mislim, da brez principov (Pavel Petrovič izgovarjal je to besedo mehko, na francoski način, Arkadij rekel je nasprotno princip poudarjaje prvi zlog), brez principov, kojim bi ne verjeli, kakor ti praviš, meni nič tebi nič, ni moči niti koraka stopiti, dihniti. Vous avez changé tout cela. Bog vam daj zdravje in generalski čin,*) mi pa se bomo veselili vas gospodov... Kako si rekel?

— Nihilistov, dejal je Arkadij polagoma.

— Da. Prej so bili negelisti, a zdaj nihilisti. Videli bomo, kako bodete vi bivali v praznoti, v brezvzdušnem prostranstvu: zdaj pa bodi toli ljubezniv ter pozvoni, brat Nikolaj Petrovič, čas je, da pijem svoj kakao.

Nikolaj Petrovič je pozvonil in zakričal: „Du-

*) Rusk pregovor.

kranjske hranilnice, da bi tudi ona prevzela letni donesek 200—300 gld. Ako bi se pa od hranilnice to ne doseglo, prevzame naj kranjski deželni zaklad in mestna občina Ljubljanska po 100 gold.

3. Mestna občina Ljubljanska naj preskrbi prostore, ki so zaznamovani v navedenem, s cenjenim dopisom 18. marca 1887, št. 710/pr. naznanjenem visokem ukazu, potem vzdržavanje prostorov itd. v dobrem stanju, njihovo snaženje, osvečavo in kurjavo, dalje plačo šolskega sluge in končno nakup prve opravne začode s šolskimi klopami, obešali za obleko, umivalnicami itd. Kupčijska in obrtna zbornica pa naj se obrne do deželnega odbora kranjskega in do kranjske hranilnice, da bi ta dva činitelja v pokritje omenjenih troškov pripomogla mestni občini z doneski. Ako bi se ničesar ne doseglo, trpeti mora te troške mestna občina Ljubljanska sama.

4. Za ustanove postavi naj kupčijska in obrtna zbornica za leto 1888. znesek 300 gld. v proračun; prosi naj tudi deželni odbor kranjski, da bi za ustanove dovolil znesek 600 gld. iz deželnega zaklada. Zarad dovoljenja kake svote za ustanove obrne naj se kupčijska in obrtna zbornica tudi do kranjske hranilnice v Ljubljani. (Dalje prih.)

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani 26. novembra.

Mladičehi so naznanili dr. Riegru, da bodo v češkem deželnem zboru stavili predlog, da se izvoli odsek, ki bode pretresaval, kak upliv imajo Gaučeve naredbe za češki narod v narodnem in kulturnem oziru. Staročehom ne bode prav po volji, da se je ta stvar sprožila v deželnem zboru, ker je vse prizadevanje češkega kluba bilo v tem oziru brezuspešno. Pa tudi vlada najbrž ne mara, da bi deželni zbor preresetaval to stvar.

Ogerska zbornica poslancev bode do Božiča na željo vlade rešila zakon o užitinskih pristožbinah, budgetnem provizoriji za prvo četrtletje bodočega leta in o podaljšani finančnega sporazumljenja s Hrvatsko. Poleg tega bode pa še izvolila člane v regnikolarno komisijo, katera se bode posvetovala o sklepanji nove finančne nagodbe s Hrvatsko.

Vnanje države.

„Nord“ konstatuje v poslednji številki, da je mogoče, da se bode obnovilo staro prijateljstvo mej Nemčiji in Rusijo. „Graždanin“, ki ima tudi zveze z ruskim dvorom, pa jako sovražno piše proti Nemčiji. Drugi ruski listi pa mislijo, da Rusija ne bode nič premenila svoje dosedanje politike. Razkritja Bismarckova zmatrajo je za zvižajo.

Kakor so „Times“ izvedele, hoče Nemčija popolnem premeniti svojo bolgarsko politiko. Navsvetovati hoče vevlastim, da se s kolektivno noto obrnejo do kneza Ferdinanda, da ostavi Bolgarijo. Car je baje obljubil Bismarcku v Berlinu, če spravi Koburžana iz Bolgarije, da bode odpustil Nemčiji sovražna ministra Višnegradskega in Tolstega, in da Rusija potem ne bode več zbirala čet na nemškej meji. Je li v tem kaj resnice, ne vemo. Tudi ni prav verjetno, da bi vse vevlasti bile pripravljene podpirati Bismarcka. Anglija bi se najbrž izrekla proti kolektivni noti in ves trud Bismarckov bil bi zaman. — Da Koburžan nikakor ne misli hitro ostaviti Bolgarije, kaže to, da je njegova mati, princesinja Klementina, prišla v Sofijo, kjer so jo jako slovesno vsprejeli. — Metropolit Klement se

njaša! — A mestu Dunjaše prišla je na teraso Fenička. Bila je to mlada ženska triindvajsetih let, vsa bela in mehka, s temnimi lasmi in očmi, z rudečima, otroško-mehkima ustnicama in nežnima ročicama. Oblečena bila je v šisto sitcevo obleko; nova vijolčasta ruta je lahko ležala na njenih okroglih plečah. Nesla je večo čašico kakaa in, postavivši jo pred Pavlom Petrovičem, bila je vsa zbegana, živa kri razlila se je kakor rudeč val pod tanko kožico ljubeznivega jej obraza. Povesila je oči ter obstala pri mizi iz lahko opiraje se ob konce prstov. Videti je bilo, kakor da bi se kesala, da je prišla, ob jednom pa, kakor, da bi čutila, da je imela pravico priti.

Pavel Petrovič nahmuril je strogo obrvi, Nikolaj Petrovič pa je bil v zadregi.

— Zdravstvuj, Fenička, pomrmljal je mej zobmi.

— Zdravstvujte, odgovorila je z glasnim a zvonkim glaskom ter odšla ozrši se po strani na Arkadija ljubeznivo se jej smešečega. Hodeč se je nekoliko zibala, a tudi to jej je pristojalo.

Na terasi so nekaj trenutkov vsi molčali. Pavel Petrovič srbal je svoj kakao. Na jedenkrat privzdignil je glavo. — Lejte tudi gospod nihilist blagovoljno prihaja k nam, dejal je polglasno.

(Dalje prih.)

je nazadnje baje vender odločil, da ostavi Sofijo. Vlada mu je dovolila ostati še nekaj dni, da svoje stvari uravna ter vse v redu izroči svojemu nasledniku.

Včeraj se je sešla srbska skupščina. Starostni predsednik je državni svetnik Spasić. V verifikacijski odsek bode se volilo pet liberalcev in pet radikalcev. Predsednik mu bode kak radikalec. Slovesno otvorjenje skupščine bode v sredo.

Danes bode francosko ministerstvo predložilo zbornici Grevy-jevo sporočilo, s katerim predsednik naznanja, da je odstopil. Jutri se morda že sode v Versailles-u kongres, da voli novega predsednika republike. Kdo bode voljen, se še nič ne da sklepati, kajti republikanci se še o nikakej kandidaturi sporazumeli neso. Nekoliko poslancev, pa ne veliko, hoče predlagati da bi kongres ne vsprejel demisije ter Grevyja — ga tako prisilil, da še ostane. Ta predlog pa najbrž ne bode vsprejet, kajti večina poslancev in senatorjev želi novega predsednika, kateremu se ne bode moglo ničesar očitati zaradi znanih sleparij v Parizu. Kandidatov za predsedništvo ne manjka. Vsak dan se slišijo nova imena. Čudno je pa, da se baš ime generala Boulangerja nič ne imenuje o tej priliki, dočim je nedavno bil ta general jedna najpopularnejših oseb na Francoskem. Skoro najboljši naslednik Grevy-ju bil bi gotovo Freycinet, toda njemu nič prav ne zaupajo niti radikalci, niti oportunisti. Prvim se zdil premalo, poslednjim pa preveč radikalen. Veliko zavira njegovej izvolitvi je pa tudi, da je protestant. Da bi bil kak nekatolik vrhovni državni načelnik na Francoskem, to bilo bi kaj novega. Še celo liberalni Francozi se ne morejo lahko sprijazniti z mislijo, da bi predsednik republike bil protestant. Ferry bi jako ugajal oportunistom, pa radikalcem ne marajo zanj. Skrajni levičarji celo prete z ustajo, ko bi bil on voljen. Monarhisti pa tudi za Ferry ja ne marajo, ker je začetnik liberalnih šolskih reform in njegov zakon ni blagoslovljen v cerkvi. Floquet bil bi vsem strankam še precej po volji. Ministroval še nikdar ni, torej si ni nakopal sovražnikov, toda z njegovo izvolitvijo bi ne bili zadovoljni v Rusiji. Večina Francozov se pa nada, da bode Rusija pomagala Franciji proti Nemčiji. Zategadel ni misliti da bi bil voljen Floquet. Predsednik senata Le Royer je prestar in preslab da bi mogel prezeti predsedništvo; Leon Say pa zaradi njegovega manšterstva ni pripravna oseba za predsedništvo Anatole de la Forge se je pa že izjavil, da ne prevzame. Sadi Carnot je sicer dober republikanec, a je še premalo znan. Pred nekaterimi leti se je splošno mislilo, da bode Grevy-jev naslednik Brisson. Od kar je ta bil ministrijski predsednik je pa zgubil skoro vso popularnost. Nekateri priporočajo Flourensa, ki pa tudi nema dosti pristašev. Od več strani priporočajo se general Saussier, ki je znan kot velik nasprotnik generala Boulangerja. Mnogi republikanci pa me marajo nobenega generala, kajti boje se, da bi se ne proglasil za cesarja ali pa kacemu princu pomagal na prestol. Saussiera pa še sumničijo, da je prisaš Orleanscev. Konservativci pa delajo za vojvodo Aumalskega in maršala Mac Mahona. Princ Napoleon je pa baje pisal svojim pristašem naj s svojimi glasovi skušajo prepričati, da ne bode voljen kak prisaš Orleanscev. Našteli pa še nesmo vseh kandidatov za predsedništvo, kar tudi ni mogoče, ker se vsak dan imenuje nekaj novih.

Dopisi.

Iz Ljubnega na Gorenjem Štajerskem 24. novembra. [Izv. dop.] Izzivajoča oholost Nemcev je Slovanom sicer obče znana; da se pak drzne jeden njih somišljnikov svojo besnost do slovanskih sodržavljanov tako daleč tirati, je do danes nečuveno!

Čujte sledeči dogodek! —

Na c. kr. akademiji v Leobnu je tretjina avstrijskih Slovanov rednih slušateljev, ostanek je nemški, deloma iz Pruske sem došli nam sovrage. Početkom vsacega leta priredé slušatelji na akademiji takoznani „ledersprung“, nekaj akademični večer, kjer zapoje vsak akademik jedno pesen. Pri občnem shodu, pri katerem se je pretresoval program za ta večer, zahtevali so slovanski slušatelji, da pojo isti večer vsak v svojem maternem jeziku pesen. Tu je bil ogenj v strehi!! — Šlezak Rössner ustane poudarjajoč, da se imajo Slovani podvreči večini ter popevati pri „ledersprungru“ nemški, kajti c. kr. akademija je nemška in slovanski slušatelji na njej so le — da rabim ipsissima verba — „geduldeten Gäste“. Torej Čehi, Poljaki, Slovenci, redni slušatelji, avstrijski podaniki na c. kr. akademiji v Avstriji — to so gosti; Nemci iz Pruske, učeči se na avstrijski akademiji, a to so faktor, kateri ima v avstrijskem Ljubnu besedo. —

Slovani, razžaljeni po Rössnerji zapustili so demonstrativno dvorano; dobili pak so po direktorji akademije zadoščenje, kajti slavofag Rössner moral je pred slovansko deputacijo v navzočnosti vodje preklicati svojo trditvev ter prositi odpuščenja, sicer imel bi preiskavo.

Stvar je poravnana in Slovani prirede 3. decembra lastni akademični „ledersprung“; vabljeni so vsa slovanska društva Graškega in Dunajskega vseučilišča, čeških in slovenskih uradnikov pri raznih rudokopih v bližini pri slavnosti tudi ne bode manjkalo, slavnost praznovala bode še svečano kakor še nikdar.

Iz navedenega dogodka slika si vsak Slovenec, kako težek položaj imamo Slovani na nemških tleh, povsod zabavljanje, povsod terorizem pri vsakej priložnosti „wüdische Hunde und Schweine“. Če je odresemk naš učil, ljubite svojega bližnjega, gotovo na Nemce ni mislil.

In Vi, Slovenci doma? Da nosite Nemca na dlani, da se mu kaj zalega ne pripeti; čitajte huj-skajočo „Tagespošta“ in sestavljen imate program, kako imate ravnati „vice versa“ z nemškim kulturokrošnjarem na lastnih tleh! — Proč s talmi-narodnostjo, proč s paktovanjem! Omejimo si malo naše ozemlje in držimo se gasla: klin s klinom. Kedar „Tagespošta“ odjenja, tedaj odnehamo i mi! —

Bržljica, Štajerskega 24. novembra. (Iz učiteljskih krogov.) „Slov. Narod“ prinesel je v 261. številki dopis s Primorskega, ki je tudi pravo zrcalo bede in zatiranja štajerskih učiteljev brez malo izjem. Tužna nam majka! Doslej smo mislili, pa smo le štajerski učitelji prave pravcato parijske meje slovenskim učiteljstvom, a oni dopis nas je prepričal, da je drugod ravno tako slabo. Zato pa — potožimo si javno svoje jade in trpljenje, naj zvedo tudi drugi, kako se godi odgojiteljem naroda. Nek švabski rek pravi sicer: getheiltes Leid ist halbes Leid, a to ne velja nam učenikom — mučnikom. Na veliki boben torej z grehi naših zatiralcev!

Primorski dopisnik navedel je dogodbico, ki se je pripetila pri volitvi nekega učiteljskega zastopnika v šolsko svetovalstvo tam nekje na Kitajskem. No jaz bi mu pa lahko napisal celo povest o slični volitvi v celjski okrajni šolski svet. Stvar je pa ta. Učitelji celjskega okraja izvolili so si dvakrat g. A. Brezovnika svojim zastopnikom. Že pri prvi izvolitvi rekli so pa nemčurji celjskega okrajnega šolskega sveta, da vsi izstopijo rajši iz dotičnega oblastva, kakor da bi sedeli poleg Brezovnika. No škoda bi jih ne bilo. Gotovo se ne bi nikdo jokal za njimi. Deželni šolski svet zato ni hotel potrditi izvoljenega zastopnika učiteljev, da ne bode nobene ropotije po „Vahterci“ in drugod. Pri drugi volitvi je bil izvoljen zopet isti učitelj. O tej volitvi prinesel je „Narod“ o svojem času poročilo. Da zopet ne bode potrjen, pričakovalo se je obče. Na Štajerskem smo že tako daleč, da bode trebalo vprašati Poncija in Pilata, ali se sme ta ali oni izvoliti. Zakaj je neki sploh volitev, ako učiteljstvo ne sme prosto, po svojem najboljem prepričanju voliti. Tako se tepta še mrvica pravic naših!

Dne 11. novembra vršila se je naposled tretja volitev, ki jo prava samcata pikantnost. Za dostojni uvod prečital je okrajni glavar ukor deželnega šolskega sveta, v katerem se učitelji resno karajo, ker so pri prejšnji volitvi pokazali „disciplinlosigkeit“ in več takih napak, volivši po svoji trmoglavosti. Ko so srečno pogoltnili debelo brco morda za „gabelfrühstück“, izjavi oblastno nadzornik Ambrožič, da ne bode nobenega ozira jemal na volilne liste z imenom Brezovnik. Tako se postopa z onim, ki ni vseh višjim osobam. — Ambrožič se zopet repenči na dobrodejočem mu nadzorniškem sedeži, na kojega ga je posadil mogočni šef Gauč. Šest let ima priliko, udrihati po učiteljih, ki nečejo biti njegovi prepokorni sluge „mit voller Unterthänigkeit.“ Kdor pa trobi v njegov rog, osigural si je močno zaslonbo, osigural mastno službo, ako je še nema. Pa — sramota takim lizunom in vohunom!! Mimogrede bode še omenjeno, da ima Ambrožič tudi postranski zaslužek, postal je namreč agent neke Dunajske firme, ki trži z učili. Pred kratkim razposlal je vsem šolam, naj si naroče učila. Iz lastnega žepa gotovo ni potrosil denarja za dopisnice, iz same ljubezni do šolstva že ne, — ergo: dobil bode provizijo. Bodi mu dobro došla!

To so resnični dogodki. Komentar ali omako priredi naj si pa čitatelj sam.

Iz Ormoža 25. novembra. (Izv. dop.) Več ko deset let bojujemo se za našo sveto narodno stvar, za naše svetinje, bojujemo po vsi črti v gospodarski, naravni, verski, šolski stroki proti našim nasprotnikom, kateri so si znali vsled podpore od sodnijskega sluge do skoro najvišjega sodnika vse

	včeraj	danes
Papirna renta	gld. 81.10	gld. 81.15
Srebrna renta	82.35	82.40
Zlata renta	111.85	111.90
5% marena renta	96.15	95.15
Akcije narodne banke	885.—	885.—
Kreditne akcije	276.75	276.70
Srebro	—	—
London	125.70	125.75
Napol	9.95	9.95
C. kr. cekini	5.93	5.93
Nemške marke	61.70	61.70
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld. 131	gld. 25 kr.
Državne srečke iz l. 1864	100	170
Ogerska zlata renta 4%	99	10
Ogerska papirna renta 5%	85	65
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	105	—
Dunava reg. srečke 5%	100 gld. 119	50
Zemlj. obč. avstr. 4% zlati zast. listi	125	75
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	—	—
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	99	75
Kreditne srečke	100 gld. 179	75
Rudolfove srečke	10	19
Akcije anglo-avstr. banke	120	110
Tramway-društ. velj. 170 gld. s. v.	226	50

Presrečno zahvalo

za mnogo sočutje in za obilo spremstvo pri sprevedu umrle gospe

Margarite Rossa, roj. Korošič,

kakor tudi za darovane prekrasne vence izrekamo vsem sorodnikom, prijateljem in znanecem.

V Ljubljani, dne 26. novembra 1887.

(271) **Rodbina Svetek.**

V „NARODNI TISKARNI“ v LJUBLJANI

je izšla knjiga:

Trije javni govori.

Tri dni v starem Rimu. Govoril prof. Fr. Wiethaler. — Ženstvo v slovenski narodni pesni. Govoril drd. Ivan Tavčar. — Jeanne d' Arc, devica orleanška. Govoril prof. Fr. Šuklje. Ml. 8°, 134 strani. Cena 20 kr., po pošti 25 kr.

Marijacejske kapljice za želodec,

izvrstno uplivačice pri vseh boleznih želodca.

Neprekoaljivo pri pomanjkanju elastičnosti do jedij, slabem želodcu, smrdelci sapi, napejanosti, kislem podiranju, koliki, želodčevem kataru, zgagi, ako se nareja pecek in pšeno ter se nabira prevec slaza, pri zlatenici, gnusu in bljuvanju, glavobolji (če izvira bolečina iz želodca), krči v želodcu, zapiranju ali zabasnanju, preobloženju želodca z jedjo ali pijačo, glistah, boleznih na vranici, na jetrih ali zlati žili. — Cena steklenici z navodilom, kako se rabi, 35 kr., vel. steklenici 60 kr.

Glavno zalogo ima lekar **KAROL BRADY v Kromerizu (Moravsko).**

Marijacejske kapljice neso nikako tajno sredstvo. Njih cestavine navedene so na navodu, kako rabiti, ki se pridene vsakej steklenici.

■ **Pristne v skoro vseh lekarnah.** ■

SVARILLO! Pristine Marijacejske kapljice se mnogokrat ponarejajo in posnemajo. — Da so pristne, mora vsaka steklenica imeti ruded zavitek z gorenjo varstveno znamko in z navodom, kako rabiti, ki se pridene vsakej steklenici, opomniti je, da mora biti navod tiskan v tiskarni H. Guseka v Kromerizu.

Pristne imajo: **V Ljubljani:** lekar Gabr. Piccoli, lekar Jos. Svoboda. — **V Postojni:** lekar Fr. Baccaroloh. — **V Škofji Loki:** lekar Karol Fabiani. — **V Radovljici:** lekar Aleksander Roblek. — **V Rudolfovem:** lekar Dominik Rizzoli, lekar Bergmann. — **V Kamniku:** lekar J. Močnik. — **V Črnomlju:** lekar Jan. Blažek. (739—8)

CACAO
in
ČOKOLADA

VICTOR

SCHMIDT & SÖHNE

ki sta pri prvej Dunajskej razstavi kuhinjske umetnosti bili odlikovani z najvišjo odliko, častnim diplomom, sta pristni samo, če imata našo uradno registrovano varstveno znamko in firmo. (800—19)

Dobiva se pri vseh boljnjih trgovcih in prodajalcih delikates, **v Ljubljani pri g. Petru Lassnik-u.**

Razpošilja se v provincije proti poštnemu povzetju.

VICTOR SCHMIDT & SÖHNE,

c. kr. dež. opr. tovarnarji. Tovarna in centr. razpošiljalnica Dunaj, IV., Allegasse Nr. 48 (poleg juž. kolodvora).

GLAVNO SKLADIŠTE
MATTONIJEVE
GISSHÜBLER
najčistije lužne
KISELINE
poznate kas najbolje okrepljujuče piče,
I kas izkušani liek proti trajnom kašlju plucevine I želudca bolesti grkljana I proti mēhurnim kataru,
HINKE MATTONIJA
Karlovi vari i Widn.

Tujci:

26. novembra:

Pri **Stonu** Steinharter z Monakovega. — Seshun z Dunaja. — Kollner, Spieler z Dunaja. — Virti iz Jahisnovega. — Gaertner iz Gradca. — Singer iz Gradca. — Seshun z Maribora.

Pri **Maitči:** Jager iz Lokvice. — Gorštl z Dunaja. Urbančič iz Polhovogradca. — Maidič z Domžal.

Pri **avstrijskem cesarju:** Rudolf iz Milana. — Burbach iz Vinkove.

27. novembra:

Pri **Stonu:** Brensing iz Kolina. — Fischbach z Dunaja. — Topfer iz Linca. — Panluš iz Žatca. — Muetter iz Gaudena. — Schlager iz Soloturna. — Souenberg iz Kanjže. — Kralich iz Ljubljane. — Baskarda iz Govinja. — Dillinger z Reke.

Pri **Maitči:** Reiling iz Monakovega. — Elert, Schenker z Dunaja.

Pri **južnem kolodvoru:** Holz z Dunaja. — Polak z Dunaja. — Moslin iz Prage. — Robeskin s Tirolskega. — Raznožnik iz Škofjeloke.

Umrli so v Ljubljani:

23. novembra: Amalija Bajo, paznikova hči, 15 let, Reber št. 11, za jetiko. — Vincenc Gogola, umirovljeni stotnik, 62 let, Sv. Petra cesta št. 4, za otrpnenjem možgan.

25. novembra: Marija Zokati, dekla, 62 let, Cesarja Josipa trg št. 2, za tuberkulozo. — Meta Markovič, zasobnica, 70 let, Rimska cesta št. 17, za plućino.

26. novembra: Peter Resnik, gostač, 84 let, Florijanske ulice št. 35, za oslabljenjem.

27. novembra: Stanko Premelč, mizarjev sin, 8 mesecev, Rožne ulice šte. 83, za kozami. — Marija Marinšek, delavčeva hči, 56 let, Poljanski nasip št. 6, za rakom na maternici.

V deželnej bolnici:

22. novembra: Marija Oswald, delavka, 54 let, za plućino.

24. novembra: Marija Mlakar, gostija, 70 let, za rakom v želodcu.

25. novembra: Andrej Bozovičar, črevljar, 64 let, za oslabljenjem.

V vojaškej bolnici:

22. novembra: Josip Odlazek, vojak 17. peš-polka, 21 let, za vnetjem možganske kožice.

Kuverte s firmo

preporoča po nizkej ceni

„NARODNA TISKARNA“

v Ljubljani

Blagorodni gospod Fragner, lekar v Pragi!

8 let sem bolehal tako silno za naduho, da sem že bil šel v občno bolnico v Pragi da bi ozdravel. Pa vsa prizadevanja zdravnikov bila so zaman. Zvedel sem za dr. Rosov balzam. Ko sem ga užival popolnem po predpisu 14 dnij, sem bil že precej boljši, čez pet mesecev pa sem bil že popolnem dober. Da govorim resnico, lahko povprašate dra. Schütze-ja ml., ki me je res prav po očetovsko zdravil, toda zaman. Nadejam se, da bo to zdravilo tudi drugim tako pomagalo, zategadej priporočam vsem, ki imajo podobno bolezen, da naj se sami preverijo.

Z velespoštovanjem Jan Ježek v Hollefeh.

Hitra in gotova

pomoč boleznim v želodcu in njih posledicam.

Vzdržanja zdravja

obstoji jedino v tem, da se vzdrži in pospešuje dobro prebavljenje, kajti to je glavni pogoj zdravja in telesne in duševne kreposti. Najboljše domače sredstvo, da se prebavljenje uravna, da se pravo mešanje krvi doseže, da se odstranijo sprideni in slabi deli krvi, je uže več let splošno znani in priljubljeni

dr. Rosov zdravilni balzam.

Izdelan je iz najboljših, krepilno zdravilnih zelišč jako skrbno, upliva uspešne pri vseh težavah pri prebavljenju, osobito pri slabem apetitu, napetji, bjevanju, telesnih in želodčnih boleznih, pri krči v želodcu, pri prenapolnjenju želodca z jedmi, zaslinjenju, krenem natoaku, hemeroidah, ženskih bolečinah, pri bolečinah v črevih, hipohondriji in melanholiji (v sled motenja prebave); isti oživlja svo delavnost prebave, napravlja krvi zdravo in čisto in telesu da zopet prejme moč in zdravje. Vsled tega svojega izvrstnega upliva je zdaj gotovo in priznano ljudsko domače sredstvo postal in se splošno razširil.

Na stotine pisem v priznanje je na razgled pripravljenih. Razpošilja se na frankirane dopise na vse kraje proti poštnemu povzetju svote.

Svarjenje!

Da se izogne neljubim napakam, zato prosim vse p. t. gg. naročnike, naj povsod izrečno dr. Rosov zdravilni balzam iz lekarne B. Fragnerja v Pragi zahtevajo, kajti opazil sem, da so naročniki na več krajih dobili neuspešno zmes, ako so zahtevali samo zdravilni balzam, in ne izrečno dr. Rosovega zdravilnega balzama.

Pravi

dr. Rosov zdravilni balzam

dobi se samo v glavnej zalogi izdelovalca B. Fragnerja, lekarna „k črnemu orlu“ v Pragi, Eeke der Spornergasse Nr. 205—3.

V Ljubljani: G. Piccoli, lekar; Vilj. Mayr, lekar; Eras. Birschitz, lekar; Jos. Svoboda, lekar; U. pl. Trnkoczy, lekar. V Postojni: Fr. Baccaroloh, lekar. V Kranji: K. Savnik, lekar. V Novem Mestu: Dom. Rizzoli, lekar; Ferd. Haika, lekar. V Kamniku: Jos. Močnik, lekar. V Gorici: G. Christofolotti, lekar; A. de Gironcoli, lekar; R. Kürner, lekar; G. B. Pontoni, lekar. V Idriji: Josip Wardo, lekar. V Oglejci: Della Damaso, lekar. V Trstu: Ed. de Leitenburg, lekar; G. Prendini, lekar; G. B. Foraboschi, lekar; Jak. Serravalto, lekar; Anton Suttina, lekar; Karol Zanetti, lekar.

Vse lekarne v Avstro-Ogerskej imajo zalogo tega zdravilnega balzama.

Da se izognejo vsakej prevari,

opozarjamo vse častite naročnike, da ima vsaka steklenica po izvirnem mojem receptu napravljene dr. Rosovega zdravilnega balzama na jednej strani v steklo utisneno moje firmo s zakonito zavarovano mojo varstveno znamko (orel s ščitom na prsih, na katerem so črke „Dr. R.“), na nasprotni strani pa tu zraven natisneno vignetno. Steklenica je zamašena s kovinskim zamaškom, na katerem je tudi utisnena moja varstvena znamka. Steklenice so zavite najprej v navod, kako rabiti, potem pa dejane v škatljice iz modre lepenke z naslednjim češkim, nemškim, ogerskim in francoskim napisom po podolžnih straneh:

„Dr. Rosov zdravilni balzam“

iz lekarne B. Fragner-ja, „pri črnem orlu“, v Pragi, št. 205—III., na konci škatljice je pa natisnena zgoraj omenjena zakonito zavarovana varstvena znamka. — Če ni vse popolnem tako, kakor je zgoraj opisano, zmatrati se mora vsak izdelek za ponarejen

Tam se tudi dobi:

Pražko domače mazilo

zoper bule, rane in vnetje vsake vrste.

Ako se ženam prsa vnajejo ali strdijo, pri bulah vsake vrste, pri turih, gnojnih tokih, pri črvu v prstu in pri nohtanji, pri zlezah, oteklinah, pri izmaščenju, pri morski (mrtvi) kosti, zoper revmatične oteklina in putiko, zoper kronično vnetje v kolenih, v rokah, v ledji, če si kdo nogo spahne, zoper kurja očesa in potne noge, pri razpokanih rokah, zoper lišaje, zoper oteklino po piku mrčesov, zoper tekoče rane, odprte noge, zoper raka in vneto kožo ni boljšega zdravila, ko to mazilo.

Zaprte bule in oteklina se hitro ozdravijo; kjer pa ven teče, potegne mazilo v kratkem vsa gnojica na-se in rano ozdravi. — To mazilo je zato tako dobro, ker hitro pomaga in ker se po njem rana prej ne zaceli, dokler ni vsa bolna gnojica ven potegnena. Tudi zabrani rast divjega mesa in obvaruje pred snetom (črnim prisadom); tudi bolečine to hladilno mazilo pospeši. — Odprte in tekoče rane se morajo z mlačno vodo umiti, potem še le se mazilo nanje prilepi.

V škatljicah po 25 in 35 kr. (90—16)

Balzam za uho.

Skušeno in po mnogih poskusih kot najzanesljivejšo sredstvo znano, odstrani naglušnost, in po njem se dobi popolno že zgubljen sluh. 1 sklenica 1 gld. av. velj.